

Sygn. akt II AKa 50/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SA Andrzej Rydzewski

Sędziowie: SA Dariusz Malak

SO del. Rafał Ryś (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Tomaszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w G. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2020 r.

sprawy

K. P., s. W., ur. (...) w B.

oskarżonego z art. 156 § 1 pkt. 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 30 października 2019 r., sygn. akt **III K 126/19**

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. czyn przypisany oskarżonemu w punkcie 1 kwalifikuje z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 156 § 3 k.k. wymierza mu za ten czyn karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności,
2. w punkcie 3 zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. L. B. kwotę 2103,30 (dwa tysiące sto trzy i 30/100) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu oraz kwotę 350,44 (trzysta pięćdziesiąt i 44/100) złotych tytułem wydatków;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. L. B. z Kancelarii Radcy Prawnego w O. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w II instancji oraz kwotę 160,87 (sto sześćdziesiąt i 87/100) złotych tytułem wydatków;

IV. zwalnia oskarżonego z kosztów sądowych postępowania odwoławczego, zaś jego wydatkami obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE	
---------------------	--

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 50/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego w Bydgoszczy z dnia 30.10.2019 roku, sygn. akt III K 126/19 (osk. K. P.)

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
[x]	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
[x]	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
[x]	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
[x]	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	☒	zmiana
---	-----------	-------------------------------------	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów	
---	--

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	I.1 obraza art. 410 kpk, poprzez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu faktu dokonania przez oskarżonego przeprosin rodziny pokrzywdzonego oraz wyrażenia przez niego skruchy, a także tego, że oskarżony próbował ratować pokrzywdzonego, wykonując mu masaż serca, dzwoniąc na pogotowie, wpuszczając ratowników na teren zamkniętych ogródków działkowych i kierując ich tak, aby jak najszybciej dotarli do altanki, gdzie leżał pokrzywdzony	[x] zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
I.2 obraza art. 410 kpk, poprzez nieuwzględnienie przy wyrokowaniu	# zasadny [x] częściowo zasadny # niezasadny	

faktu, że oskarżony stawał w obronie M. G.		
I.3 obraza art. 7 kpk, poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego materiału dowodowego, a przez to błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że w czasie, gdy M. G. wpadła w panikę i wybiegła na kilkadziesiąt sekund z altany, oskarżony uderzał P. K. pięściami po głowie, podczas, gdy z zebranego materiału dowodowego nie da się wyprowadzić takiego wniosku	# zasadny # częściowo zasadny [x] niezasadny	
II.1 błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się przestępstwa nie będąc w żaden istotny sposób prowokowany, wręcz z błahego powodu	# zasadny [x] częściowo zasadny # niezasadny	
II.2 błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony uderzył P. K. kilka razy pięścią w twarz po tym, jak doszło między nimi do drugiej scysji słownej na tle zazdrości pokrzywdzonego o M. G., bez uwzględnienia zachowania pokrzywdzonego	# zasadny # częściowo zasadny [x] niezasadny	
II.3 błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na ustaleniu związku przyczynowo - skutkowego zaistniałego pomiędzy uderzeniami zadanymi przez oskarżonego, a skutkiem w postaci śmierci pokrzywdzonego, a przez to	# zasadny # częściowo zasadny [x] niezasadny	

dokonanie błędnej kwalifikacji prawnej przestępstwa zarzuconego oskarżonemu jako czynu z art. 156 §1 pkt 2 i §3 kk		
III. rażąca niewspółmierność orzeczonej kary w stosunku do stopnia zawinienia oskarżonego	☒ zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
IV. obraza przepisów prawa materialnego, poprzez brak zasądzenia na rzecz obrońcy z urzędu zwrotu poniesionych - niezbędnych i udokumentowanych - wydatków poczynionych przez obrońcę w związku ze sprawą oraz brak uwzględnienia opłaty w wysokości 150 %	☒ zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<u>ad. I.1</u> Zarzut jest zasadny, choć powinien zostać sformułowany jako zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, nie zaś jako obraza prawa procesowego. Słusznie obrońca zauważa, że Sąd I instancji nie uwzględnił przy wymiarze kary wielu okoliczności, które - zgodnie z dyspozycją art. 53 kk - powinny przemawiać na korzyść oskarżonego w procesie wymiaru kary. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku (str. 17), Sąd Okręgowy nie dostrzegł praktycznie ani jednej tego rodzaju okoliczności, co w realiach niniejszej sprawy uznać należy za niesprawiedliwe wobec osoby oskarżonego. Inną kwestią jest oczywiście nadanie		

odpowiedniej wagi poszczególnym okolicznościom wpływającym na wymiar kary, jednakże aby dotrzeć do tego etapu, konieczne jest wszak ustalenie prawidłowego katalogu okoliczności obciążających oraz łagodzących. Trafnie zatem skarżący wywodzi, że na korzyść oskarżonego przemawia z pewnością:

- jego postawa po dokonaniu czynu, wyrażająca się skruchą okazaną w procesie oraz przeproszeniem rodziny pokrzywdzonego,
- zachowanie oskarżonego bezpośrednio po czynie, kiedy to - wspólnie z M. G. - wzywał pogotowie ratunkowe, podjął próbę reanimacji pokrzywdzonego (masaż serca), zaś po przybyciu karetki - kierował ratowników w miejsce, w którym leżał pokrzywdzony P. K..

Sąd I instancji prawidłowo okoliczności te opisał w ramach ustalonego w sprawie stanu faktycznego (str. 3 uzasadnienia wyroku), jednak ich nie uwzględnił przy wymiarze kary, co wynika wprost z rozważań zawartych w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

ad. I.2 oraz II.1

Zarzut ten jest częściowo zasadny, gdyż Sąd I instancji przyjął - jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kary (str. 17 uzasadnienia wyroku) - że oskarżony dopuścił się przestępstwa "nie będąc w żaden istotny sposób sprowokowany", wręcz z błahego powodu. Teza ta - przy prawidłowo ustalonym przez Sąd stanie faktycznym - jest jednak z pewnością zbyt

daleko idąca. Nie można oczywiście uznać, że sytuacja panująca na miejscu zdarzenia w jakikolwiek sposób usprawiedliwiała agresywne zachowanie oskarżonego, jednak nie sposób też pominąć, że reakcja oskarżonego była - do pewnego stopnia - odpowiedzią na agresję słowną pokrzywdzonego wobec M. G. (wyzwiska, poniżanie), co z kolei było wywołane prowokacyjnym zachowaniem tej ostatniej, która świadomie i cynicznie starała się wzbudzić zazdrość swojego partnera, przytulając się (na jego oczach) do oskarżonego. Przy znanych jej cechach charakteru konkubenta oraz w sytuacji stanu nietrzeźwości obu mężczyzn, M. G. miała z pewnością świadomość, że jej zachowanie może doprowadzić do fizycznego starcia oskarżonego z pokrzywdzonym. Innymi słowy - bez opisanego zachowania M. G. najprawdopodobniej w ogóle nie doszłoby do tragicznego w skutkach zdarzenia. Skala przemocy zastosowanej następnie przez oskarżonego nie pozwala oczywiście uznać opisywanych tu okoliczności jako działających na korzyść oskarżonego przy wymiarze kary, nie pozwala jednak - wbrew stanowisku Sądu Okręgowego - uznać ich także jako jednoznacznie obciążające. Analiza ta winna być nieco szersza, wieloaspektowa, bardziej wyważona, zaś tego rodzaju refleksji zabrakło w rozważaniach zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

ad. I.3

Zarzut jest niezasadny, a ponadto wskazywana w nim okoliczność pozostaje bez wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia. Nie ulega wątpliwości, że świadek M.

G. nie mogła zaobserwować tego, co działo się wewnątrz altany w czasie, gdy była poza tym pomieszczeniem (kilkadziesiąt sekund). Niemniej jednak zasady logicznego rozumowania pozwalają na przyjęcie, że jeżeli oskarżony uderzał pokrzywdzonego w momencie, w którym świadek opuszczała altanę i robił to nadal w czasie, gdy M. G. do altany powróciła, to uzasadnione w świetle zasad doświadczenia życiowego jest twierdzenie - zgodne z zeznaniami świadka G. (jej przekonanie) - że w czasie owej przerwy w jej obserwacji oskarżony kontynuował fizyczny atak na P. K.. Sąd Okręgowy wnioskował tu o pewnych faktach, na podstawie innych, ustalonych bezspornie faktów, co w opisanej sekwencji wydarzeń nie razi dowolnością. Już tylko na marginesie należy podkreślić, że nawet przyjęcie w tym zakresie błędu w ustaleniach faktycznych nie miałoby znaczenia dla treści rozstrzygnięcia w sprawie, gdyż nie może budzić wątpliwości fakt, że obrażenia ciała stwierdzone finalnie u pokrzywdzonego wywołał wyłącznie oskarżony (brak innych, potencjalnych sprawców); bez znaczenia pozostaje, w którym konkretnie momencie zdarzenia to uczynił.

ad. II.2

Zarzut jest bezzasadny. Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że pomiędzy oskarżonym i pokrzywdzonym dwukrotnie dochodziło do spięcia i szarpania, zaś zdarzenia te były przedzielone okresem względnie zgodnego, wspólnego spożywania alkoholu. Dla oceny zakresu odpowiedzialności karnej

oskarżonego za zarzucone mu przestępstwo tego rodzaju ustalenie jest wystarczające, gdyż dopiero w dalszym etapie zdarzenia oskarżony uzyskał wyraźną przewagę fizyczną nad pokrzywdzonym, który był osobą starszą od oskarżonego, mniej sprawną fizycznie, a nadto znajdował się pod znacznym wpływem alkoholu (ponad 3,5 promila). Nie ma przy tym racji skarżący podając, że zebrane w sprawie dowody wskazują na to, że podczas drugiego spięcia (poprzedzającego bezpośrednio tragiczne wydarzenia) to pokrzywdzony pierwszy uderzył oskarżonego pięścią w twarz. W istocie wynika to jedynie z ostatnich zeznań M. G., składanych podczas tzw. wizji lokalnej (k.319v). W swoich wcześniejszych zeznaniach podawała ona, że to oskarżony pierwszy popchnął P. K., po czym uderzył go pięścią w twarz (k.69). W kolejnych zeznaniach twierdziła podobnie - że oskarżony pierwszy uderzył pokrzywdzonego, po czym ten ostatni mu oddał (k.314). Sam oskarżony od początku podawał,

że pierwszy uderzył pokrzywdzonego w twarz (k.51), albo też, że pokrzywdzony chciał go uderzyć, ale oskarżony zrobił unik i wówczas oskarżony uderzył go pięścią w nos (k.90). Podczas ostatnich wyjaśnień oskarżony jedynie twierdził, że pokrzywdzony zaczął go szarpać, chwytając go za koszulę na piersi (k.451). W kontekście omawianego zarzutu apelacyjnego należy także podkreślić, że pokrzywdzony P. K. wyraźnie - choć w wulgarnych słowach - wypraszał (przed zdarzeniem) oskarżonego ze swojej działki, kazał mu ją opuścić, na co oskarżony nie reagował, po

czym wdał się w szarpaninę z pokrzywdzonym.

ad. II.3

Zarzut całkowicie bezzasadny. Trafnie Sąd I instancji ustalił (str. 11 uzasadnienia wyroku), że zaistniał związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy zachowaniem oskarżonego (zadawane ciosy, dociskanie do podłoża) a śmiercią pokrzywdzonego. Nie ulega bowiem wątpliwości, że gdyby nie to, że oskarżony brutalnie pobił pokrzywdzonego, nie powstałyby ujawnione u P. K. obrażenia ciała, które doprowadziły dalej do zatkania dróg oddechowych spływającą krwią, zaś w konsekwencji - do śmierci pokrzywdzonego. Nie ma przy tym racji skarżący wywodząc, że doszło do przerwania owego związku - na skutek ułożenia przez oskarżonego P. K. na plecach, co wiązać się miało z - prawidłowo wykonywaną i podejmowaną w najlepszych intencjach i wedle posiadanej wiedzy - akcją reanimacyjną. Nie można zapominać, że to oskarżony pozostawił pokrzywdzonego w określonej pozycji po tym, jak zakończył go bić i była to pozycja powodująca zagrożenie dla życia P. K.. Jak słusznie przyjmuje Sąd Okręgowy, rozważając możliwość przypisania nieumyślnie wywołanego skutku w oparciu o dyspozycję art. 9 §3 kk, oskarżony, w granicach własnych zdolności, był w stanie przewidzieć skutek śmiertelny swojego zachowania, gdyż stan pokrzywdzonego bezpośrednio po pobiciu był dla niego widoczny - leżał on nieprzytomny na plecach, nie ruszał się, był zakrwawiony, krew leciała mu po twarzy,

charczał. Obrońca nie dostrzega także i tej okoliczności, że próbę reanimacji pokrzywdzonego oskarżony podjął dopiero po pewnym czasie (po kilku minutach od zaprzestania bicia), zaś do tej pory pokrzywdzony został przez niego pozostawiony w opisanych wyżej warunkach, co spowodowało skutek śmiertelny. Powoływanie się zatem na podobieństwo zachowania oskarżonego w stosunku do działań podejmowanych przez ratowników medycznych przybyłych na miejsce zdarzenia - w innym czasie i w innym stanie zdrowia pokrzywdzonego - nie ma tu istotnego znaczenia. Wbrew sugestii skarżącego, treść opinii lekarskiej - uznanej przez Sąd meriti za wiarygodną - jednoznacznie wskazuje, że przyczyną śmierci pokrzywdzonego było uduszenie przez zadławienie; tym samym pomiędzy zachowaniem oskarżonego polegającym na uderzeniu pokrzywdzonego w głowę a skutkiem w postaci śmierci istnieje typowy, a nie atypowy związek przyczynowy.

ad. III

Zarzut należało uznać za zasadny. Jak już wskazano w uwagach do punktu I.1, Sąd Okręgowy wadliwie ustalił katalog okoliczności wpływających na wymiar kary, pomijając jakiegokolwiek okoliczności łagodzące, zaś działanie oskarżonego z rzekomo błahego powodu (bez sprowokowania) uznając nietrafnie za jedną z okoliczności obciążających. Nie negując zaistnienia innych - poza wyżej zakwestionowaną - okoliczności obciążających, opisanych w pisemnym uzasadnieniu wyroku (str. 17), Sąd Apelacyjny pragnie

zwrócić uwagę, że pewną równowagą dla owych przesłanek powinny być okoliczności łagodzące opisane w punkcie I.1, jak i fakt, że przypisanego przestępstwa oskarżony dopuścił się działając w zamiarze ewentualnym (a nie bezpośrednim), zaś skutku śmiertelnego nie przewidywał, a jedynie - powinien był przewidzieć. Obie okoliczności wpływają w sposób oczywisty na stopień zawinienia oskarżonego, co słusznie podkreśla skarżący w treści omawianego zarzutu apelacyjnego. Kara 12 lat pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu K. P. musi być uznana za rażąco surową także w obliczu błędnego zakwalifikowania czynu oskarżonego jako popełnionego w warunkach recydywy z art. 64 §2 kk, zamiast z art. 64 §1 kk (o czym niżej).

ad. IV

Zarzut zasługuje na uwzględnienie. Pismo obrońcy zawierające zestawienie wydatków poniesionych z tytułu obrony z urzędu dotarło najprawdopodobniej do Sądu I instancji (składu orzekającego) już po ogłoszeniu wyroku w dniu 30.10.2019 roku, co wynika z jego numerycznej pozycji w aktach sprawy oraz zarządzenia Przewodniczącego na piśmie (pomimo jego przyjęcia w biurze podawczym już w dniu 28.10.2019r.), a zatem wydatki te nie mogły zostać uwzględnione w punkcie 3 tego wyroku. W tej sytuacji o wydatkach obrońcy z urzędu, poniesionych od początku postępowania, musiał orzec ostatecznie Sąd odwoławczy (art. 626 §2 i 3 kpk). Przedstawione przez obrońcę, pisemne zestawienie wydatków na kwotę 350,44 zł

nie budzi zastrzeżeń, gdyż wydatki te zostały odpowiednio wykazane, udokumentowane, poparte stosowną dokumentacją. Były one także celowe dla prowadzenia realnej obrony oskarżonego w procesie (przejazdy na widzenia, na czynności prowadzonego postępowania, korespondencja). Mając nadto na uwadze charakter omawianej sprawy, liczbę oraz rodzaj podejmowanych w niej czynności z udziałem obrońcy (widzenia, posiedzenia incydentalne, dwie wizje lokalne itd.), Sąd Apelacyjny uznał, że należy obrońcy przyznać stawkę za obronę w I instancji na poziomie 150 % stawki minimalnej, bowiem jest to uzasadnione nakładem pracy obrońcy w niniejszej sprawie. Obrońca wykazał się szczególnie aktywną postawą i zaangażowaniem rzadko spotykanym w podobnych sprawach.

Wniosek

o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu z art. 157 §1 kk (ew. z art. 156 §1 pkt 2 kk) i art. 155 kk oraz wymierzenie oskarżonemu znacznie łagodniejszej kary

zasadny
 częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

- w zakresie zmiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu K. P. wniosek uznano za niezasadny, ponieważ Sąd odwoławczy nie podzielił zarzutu apelacyjnego co do braku związku przyczynowo - skutkowego

między zachowaniem oskarżonego a spowodowanym przez niego (nieumyślnie) skutkiem w postaci śmierci pokrzywdzonego (zarzut II.3); wniosek ten nadto zawiera wewnętrzną sprzeczność, albowiem obrońca - z jednej strony - kwestionuje spowodowanie przez oskarżonego nieumyślnie skutku śmiertelnego, z drugiej zaś - domaga się zastosowania kwalifikacji z art. 155 kk, gdzie odpowiedzialności karnej podlega sprawca, który właśnie nieumyślnie doprowadził do śmierci innej osoby; Sąd Apelacyjny uznał, że przyjęta przez Sąd I instancji kwalifikacja prawna czynu z art. 156 §3 kk jest prawidłowa i wynika z poczynionych w sprawie, prawidłowych ustaleń faktycznych;

- wniosek apelacyjny o wymierzenie oskarżonemu niższej kary pozbawienia wolności okazał się zasadny (tylko częściowo z przyczyn dostrzeżonych w treści apelacji) - z uwagi na nieprawidłowo ustalony przez Sąd Okręgowy katalog okoliczności wpływających na wymiar kary (brak uwzględnienia istotnych, występujących w sprawie okoliczności łagodzących, nietrafne przyjęcie jednej z okoliczności obciążających), jak i z powodu zastosowania przez Sąd odwoławczy kwalifikacji prawnej czynu z art. 156 §3 kk w zw. z art. 64 §1 kk, w miejsce wadliwie zastosowanej w wyroku recydywy wielokrotnej (art. 64 §2 kk); wymierzona kara 12 lat pozbawienia

wolności razila swą surowością w okolicznościach omawianego zdarzenia, co wynikało również z przypisania zbyt dużej wagi wypunktowanym prawidłowo okolicznościom obciążającym; wszystkie opisane wyżej uchybienia Sądu I instancji doprowadziły łącznie do wymierzenia kary nieproporcjonalnej zarówno do stopnia zawinienia oskarżonego, jak i stopnia społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, a zatem do zastosowania kary niesprawiedliwej, rażąco surowej;

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>- zmiana przyjętej recydywy z art. 64 §2 kk na art. 64 §1 kk (na podstawie art. 455 kpk)</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Sąd I instancji błędnie przyjął podobieństwo przestępstw (w rozumieniu 115 §3 kk) jako wystarczające do ustalenia recydywy z art. 64 §2 kk. W sytuacji uprzedniego skazania za przestępstwo rozboju (z art. 280 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk) oraz obecnego skazania za przestępstwo z art. 156 §3 kk, nietrafnie Sąd ten uznał, że spełnione zostały przesłanki opisane w art. 64 §2 kk. Tymczasem - jak wynika z utrwalonego już orzecznictwa Sądu Najwyższego - recydywa (zarówno podstawowa, jak i wielokrotna) jest instytucją przewidującą nadzwyczajne zaostrzenie kary, ale nie z uwagi na całokształt wcześniejszej przestępczej działalności oskarżonego, lecz ze względu na uprzednie skazanie i odbycie kary za konkretne przestępstwo, spełniające warunki określone w tym przepisie; okolicznością warunkującą zastosowanie dyspozycji art. 64 §2 kk nie jest bynajmniej popełnienie przestępstwa podobnego do tego, za które sprawca został skazany w warunkach określonych w</p>	

art. 64 §1 kk, lecz ponowne popełnienie przez sprawcę skazanego w warunkach określonych w tym przepisie rodzajowo tożsamego przestępstwa, wymienionego w art. 64 §2 kk; innymi słowy - stosowanie przepisu art. 64 §2 kk aktualizuje się dopiero wówczas, gdy zostanie ustalone, że sprawca przestępstwa skatalogowanego w tym przepisie, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu ostatniej kary, popełnił ten sam rodzaj przestępstwa, za które był już wcześniej skazany w warunkach recydywy z art. 64 §1 kk - to znaczy, ponownie popełnił przestępstwo należące do grupy przestępstw przeciwko życiu lub zdrowiu, ponownie popełnił przestępstwo z grupy typów czynów zabronionych objętych zbiorczym określeniem zgwałcenia, ponownie popełnił przestępstwo rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popełnione z użyciem przemocy lub groźby jej użycia (por. wyrok SN z 25.04.2019r., II KK 271/18, LEX nr 2653044). Ponieważ oskarżony K. P. - jak słusznie ustalił to Sąd I instancji - uprzednio popełnił przestępstwo rozboju, zaś obecnie jest skazywany za przestępstwo z kategorii przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, nie może odpowiadać w warunkach recydywy wielokrotnej. Doszło zatem do wadliwego zastosowania przepisu prawa materialnego. Właściwe jest tu przyjęcie recydywy z art. 64 §1 kk, ponieważ przestępstwa z art. 280 §1 kk i z art. 156 §3 kk spełniają kryterium podobieństwa, które wynika z dyspozycji art. 115 § 3 kk. Z tych powodów konieczna była korekta zaskarżonego wyroku w zakresie kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu, a w konsekwencji – wymierzenie ponownie kary za to przestępstwo (w nowych, niższych granicach ustawowego zagrożenia).

**5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

1.

Przedmiot utrzymania w mocy

- pkt 2 i 4 wyroku

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

<p>- brak zarzutów apelacyjnych co do wymienionych punktów wyroku (zaliczenie okresu pozbawienia wolności w trybie art. 63 §1 kk, zwolnienie oskarżonego z kosztów postępowania), a także brak uchybień w tym zakresie, które podlegałyby uwzględnieniu z urzędu w toku postępowania odwoławczego;</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<ul style="list-style-type: none"> • <i>pkt 1 wyroku - zmiana kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. elementu recydywy, z art. 64 §2 kk na art. 64 §1 kk, a w konsekwencji także kary pozbawienia wolności (obniżenie z 12 do 8 lat);</i> • <i>pkt 3 wyroku - przyznanie obrońcy z urzędu wydatków poniesionych w toku postępowania do czasu wyroku w I instancji, a także zmiana opłaty za obronę ze stawki minimalnej do stawki na poziomie 150 %;</i> 	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>pkt 1 wyroku:</p> <ul style="list-style-type: none"> • zmiana wynika z dostrzeżonego przez Sąd II instancji uchybienia w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (recydywa), skutkującego obecnie niższymi granicami ustawowego zagrożenia karnego, zaś co do wymiaru kary - z tego samego faktu, jak i z faktu uwzględnienia większości zarzutów apelacyjnych odnoszących się do rażącej niespółmierności kary; <p>pkt 3 wyroku:</p> <p>- zmiana wynika z konieczności uwzględnienia uzasadnionych i celowych wydatków poniesionych przez obrońcę w związku ze świadczoną obroną z urzędu, a także z zawilości sprawy i charakteru podejmowanych czynności obrończych, co pozwala na podniesienie opłaty za obronę z urzędu do poziomu 150 % stawki minimalnej, przyjętej w treści rozporządzenia;</p>	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt III	<ul style="list-style-type: none"> zasądzono na rzecz obrońcy (r.pr. L. B. z Kancelarii 	

	<p>Radcy Prawnego w O.) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,</p> <ul style="list-style-type: none"> • koszty przyznano na wniosek obrońcy, w stawce minimalnej (600 złotych), powiększając ją o należny podatek VAT (23 %), co łącznie daje kwotę 738 złotych brutto,
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt IV	<p>Zwolniono w całości oskarżonego z kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym (na podstawie art. 624 §1 kpk), jego wydatkami obciążając Skarb Państwa, ponieważ:</p> <ul style="list-style-type: none"> • oskarżony nie posiada istotnego majątku, ani nie uzyskuje bieżących, stałych dochodów; • ściągnięcie zasądzonych kosztów byłoby niewykonalne; • oskarżony przez najbliższe lata będzie odbywał karę pozbawienia wolności w ZK, co nie daje istotnych perspektyw na poprawę jego sytuacji majątkowej w tym okresie; • do tożsamyh wniosków doszedł Sąd I instancji, także zwalniając oskarżonego z kosztów sądowych (pkt 4 zaskarżonego wyroku)

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego K. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<ul style="list-style-type: none"> • kwalifikacja prawna czynu • wymiar kary • koszty obrony z urzędu 	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
[x] na korzyść # na niekorzyść	[x] w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
[x]	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
[x]	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
[x]	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
[x]	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	[x] zmiana